

5. Hlubina

„Kakapitáne, Kokokote, mumůžete ppřijít dodo vevelínu?“ ozval se z reproduktorů Frankův koktavý hlas.

„Blázen slyší. Co se děje Franku?“ odpověděl Blázen, který zrovna koukal ve společenské místnosti na akční film jménem Komando z druhé poloviny dvacátého století se slavným hercem Arnoldem Schwarzeneggerem.

„Zazachytil sesem zzvlášštní sisignál.“

„Snad ne další hungská záchranná kapsle?“ poznamenal jízlivě Blázen, „zrovna jede moje oblíbená scéna v zahradě presidentskýho padoucha a nechci ji přerušovat.“

„Ninikoliv Kakapitáne, jajá teten sisignál sstutuduju poposlední měměsíc aa mymyslím, žeže sesem hoho rorozluštil.“

„A je důležitéj?“ zeptal se nevrle Blázen.

„Mymyslím, žeže jeje,“ řekl Frank.

„Achjo,“ zamručel Blázen, vypnul přehrávač, zvedl se a kouříc brko odešel.

Z jídelny právě vyšel Kokot a Mozeček s Mazlíčkem, kteří vypadali velmi spokojení.

„Můj vůdce, právě jsou po obědě. Dostali svoji porci umělého mozku.“

„Nepřipomínej mi ten sajrajt, ještě teďka se mi zvedá kufr, když si na něj vzpomenu. Vůbec, tušíš, co nám Frank chce?“

„Můj vůdce, naprosto netuším, on je pořád zalezlý u vysílaček ve velící místnosti a moc nevychází. Má tam chemický záchod, který vynáším, když uklízím.“

„Achjo, je to magor, doufám, že má něco důležitýho.“

„Ty vole, tady je rigól, Franku, ty prase, tohle není tvoje kajuta na ponorce, kde si můžeš dělat co chceš.“

„Kakapitáne, toto neneřešte, poposlechněte sisi, coco sesem zazachytil,“ vymektal Frank a pustil nahrávku, která zněla jako hudba.

„Můj vůdce, to zní jako Pink Floyd,“ zamyslel se Kokot.

„Cože?“

„Stará hudba, máme v archívu nahrávky a mě se jejich písničky líbily,“ řekl Kokot a cosi hledal na jednom z vedlejších ovládacích panelů. Za chvíli začala hrát hudba.

„Můj vůdce, The Wall, jedna z jejich nejlepších věcí.“

„Hm, fakt to zní podobně,“ dumal Blázen a snažil se hodně kouřit, aby přehlušil okolní smrad.

„Franku a co si tedy objevil?“ řekl Kokot.

„Kakapitáne aa Kokokote, rorozluštil jsesem, kkdo jeje pupůvvodcem zzvuku.“

„Kdo, nenapínej,“ odsekl Blázen a v hlavě mu běželo, že musí vypadnout.

„Tutuleni, Kakapitáne.“

„Cože?“

„Tutuleni, Kakapitáne.“

„Jako myslíš ‚tuleni‘?“ ujišťoval se nechápající Blázen.

„Aano, Kakapitáne, tutuleni.“

„Kokote, rozumíš tomu?“ otočil se Kapitán k Kokotovi.

„Myslím, že nám chce říct, že právě posloucháme tulení komunikaci,“ odpověděl Kokot.

„A co říkají?“ zeptal se Blázen.

„Toto nenevím, toto sesem jeještě nenerozluštil, aale sisignál sese dadá zazaměřit,“ vykoktal Frank.

„Takže ho můžeme vysledovat až k vysílači?“ zeptal se Blázen.

„Aano, Kakapitáne, aale jeje pěpěkně hhluboko.“

„Jak moc?“

„Dedevět kikulometrů, toto nanaše poponorka nenedá.“

„Ale ten malej křáp určitě jo, že jo Kokote?“ napadla spásná myšlenka Blázna.

„Můj vůdce, naprosto v pohodě.“

„Fajn, za dvě hodiny odplouváme na výlet,“ rychle vyhrkl Blázen a utekl z místnosti.

„Franku, ty ne, ty vole ty fakt ne,“ začal křičet Blázen, když se na molu zjevila smradlavá postava.

„Kakapitáne, pproč nene?“

„Čuchni si k sobě.“

„Jajá ninic nenecítím, Kakapitáne,“ oponoval Frank.

„Se ani nedivim, zůstaneš pěkně zalezlej tady a budeš na příjmu, kdybysme něco potřebovali,“ celkem nekompromisně rozkázal Blázen.

„Šéfe, snad nechce jet s náma,“ přišel odněkud Pong.

„Ne, už sme se domluvili, že nikam nepojede.“

„To rád slyším. Kdo vůbec jede?“

„Já, ty, Kokot, Karlos a Urgha, stačí?“

„Šéfe, naprosto dostatečně,“ zasmál se Pong a promnul svoji bradku.

„Tak se nalodíme, ne? Už na nás čekaj,“ řekl Blázen a odhodil vajgl obloukem do vody.

„Můj vůdce, my jsme připraveni a vaše křeslo čeká,“ přivítal Kokot příchozí.

„Měl jsem kratší rozhovor s Frankem, chtěl jet s náma,“ prohlásil Blázen, usadil se do křesla, vyndal přenosný popelník a začal balit brko.

„Můj vůdce, mohl jet s námi, nic by se nestalo,“ řekl Kokot a zapnul motor.

„No to fakt nevím jak by ses začal tvářit, až by ti Frankův smrad začal rozežírat kovový součástky a plošný spoje,“ zasmál se Kapitán, zapálil brko a mávl rukou.

„Vpřed,“ suše dodal.

Malá mimozemská ponorka zmizela pod hladinou moře a vyplula ven otvorem ve skále.

„Všichni v pořádku?“ zeptal se Blázen a pohlédl po Pongovi, Karlosovi a Urghze, kteří seděli u stěny na podélných sedačkách.

Karlos s Pongem věnovali pozornost svým bílým jedům a Urgha leštila nůž.

Kokot zapnul vysílačku, vyměnil s Frankem důležitá data a spustil triangulaci signálu.

„Franku, je ti jasný, že nás signál pravděpodobně zavede do Mariánského příkopu?“ zeptal se Kokot.

„Kokokote, jeje mimi toto nanaprosto jajasný.“

„Moment, to se neřeklo, Mariánskej příkop je skládka všeho možnýho bordelů, tam nemůže nic žít,“ vstoupil do rozhovoru Karlos.

„To se sice neřeklo, ale o důvod víc, proč ten signál prozkoumat, ne?“ zasmál se Blázen a začal balit další brko dne.

„Kapitáne, dobrá dobrá, vy ste tady kapitán a boss,“ přestal sýčkovat Karlos a vrátil pozornost k láhvi a kokainu.

„Celkem rychlej stroj, rychlejší než naše ponorka a veškerý čínský lodě,“ prohlásil po nějaké delší době Blázen, aby řeč nestála. Jediným zaznamenání hodným jest malá kalba probíhající v miniponorce a dlouhý nudný záběr na malý podvodní stroj, který se velkou rychlostí řítí dva kilometry pod hladinou moře.

„Můj vůdce, blížíme se k mariánkám,“ oznámil po další delší době Kokot a rozhlédl se po posádce v bujaré zábavě.

„Výborně, až budeš u hranice příkopu, dej nám vědět, sešup dolů si pěkně užijem. Budem první po dlouhý době, kdo se podívá úplně na dno,“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, my sme ale furt na dně,“ rozesmál se Karlos. Urgha trochu nechápala, ale Blázen ji vysvětlil, že to byl pokus o vtip.

„Můj vůdce, hranice příkopu, pět kilometrů pod mořskou hladinou, zapínám silové pole okolo modulu. Jsem připraven k sestupu.“

„Kokote, tak začni sestupovat,“ rozkázal Blázen a napjatě sledoval, kterak se ponorka přehoupla přes okraj a začala klesat.

V podstatě netrvalo příliš dlouho a začali narážet na odpad všeho druhu. Staré lodě, auta, letadla, minuli dokonce celou letadlovou loď, zbraně a viděli i několik atomových bomb.

„Můj vůdce, šest kilometrů pod mořskou hladinou a množství odpadu začíná hrozivě narůstat,“ oznámil Kokot.

Museli se vzdálit od srázu, protože bordel se postupně zužoval do podoby trychtýře a tlakem okolního prostředí přestal být rozpoznatelný.

„Ty vole, tady přeci nemůže nic žít,“ pozoroval Karlos výhled ven a nepřestával kroutit hlavou. Urgha stála za ním a jen sledovala světelný kužel, který prořezával špinavou temnotu.

„Skutečně nevím, ale signál zesílil a ztratil sem spojení s Frankem. Něco nebo někdo nás ruší,“ promluvil Kokot a nepřestával se soustředit na řízení. Pong leštil meče a Blázen kouřil brko.

„Můj vůdce, v chladícím boxu je basička piv,“ dodal jen tak ledabyle Kokot.

„Ale hovno,“ rozesmál se Pong a otevřel chladák, „lahváče a studený.“

„Dobřej nápad,“ převzal Blázen orosenou láhev, naznačil přituknutí a napil se.

„Sedm a půl kilometru, slušný hluboký hrdlo,“ promluvil Blázen, když klesli o dalších pár stovek metrů.

„Můj vůdce, tlak vody a horních vrstev materiálů odpad změnil v nějaký velmi tvrdý materiál, jehož radioaktivita stoupá solidním tempem. Skoro to vypadá, že jsme narazili na konec 21. století. Po ukončení první nukleární války byl uzavřen vratký mír a veškeré tehdejší zbylé atomové zbraně naházeli do příkopu.“

Ponorka klesla pod devět a půl kilometru.

„Můj vůdce, povrch materiálu se opět změnil a úroveň radiace klesá. To je velmi zvláštní,“ komentoval Kokot nastalou situaci.

„Zvláštní říkáš?“ zvýšil pozornost Pong, protože zvláštní pro něj znamenalo nebezpečný. A nebezpečí, to bylo jeho. Spokojeně se tedy sehnul a natáhl mocnou lajnu.

„Šéfe, to je jízda,“ uvolněně zahlásil a lascivně hodil okem po Urghze, která pro změnu dělala, že o něm vůbec neví a kochala se jedinečným výhledem ven.

„Ty děvko, já bych tě...“ řekl Pong, ale Urgha ho zastavila. Jenom otočila ruku dozadu a zvedla prostředníček.

„Držte huby, úzké hrdlo končí,“ promluvil Kokot a do ponorky proniklo venkovní světlo.

„Co to kurva...?“ vykřikl Blázen udivením a divil se ještě víc, když si uvědomil, že se ocitli ve velké uměle vytvořené jeskyni krychlového tvaru, z jejíž rohů tryskalo jasné světlo.

„Zase nějaká základna...?“ rozesmál se Karlos.

„Rozhodně ne, tohle nevytvořil nikdo, koho bych měl v databázi,“ odpověděl Kokot a zpomalil klesání.

Zastavili v jedenácti kilometrech nad jakýmsi kulovým otvorem. V reproduktoru zapraskalo.

„Tak vás pěkně vítáme, už vás sledujeme od šestýho kilometru,“ řekl hlas.

„Fakt jo? Pustíte nás dovnitř?“ odpověděl jízlivě Blázen.

„Ne tak zhurta, kdo ste?“ zeptal se hlas.

„Já sem Kapitán Blázen a přivedl nás sem signál.“

„Jo náš signál, budeme ho muset kurva zase přeladit. Žádněj stroj ani nikdo živej se zatím nedostal hlouběj než do sedmýho kilometru, když se ho pokoušeli vystopovat. Jak ste to dokázali?“ zeptal se hlas spíš sám sebe.

„Můj vůdce, právě nás skenují, běžný skener, který koupíte v elektru na kdejaký zapadlý planetě.“

„Co tím chceš říct?“ promluvila Urgha, které to samozřejmě došlo jako první.

„Kokote...?“ podíval se Blázen.

„Můj vůdce, je to zcela běžná technologie, která na Titanu stojí pár Kreditů. Číňani to vyráběj v licenci.“

„To mě poser, takže tady je nějaká mimozemská kolonie a nikdo o ní vůbec nic neví?“ rozhořčil se Pong.

„Nevím,“ pokrčil rameny Kokot.

„Pěkně stará kocábka. Se divím, že vás sem dostala v jednom kuse a ten robot, kolik byste za něj chtěli? Měli bychom pro něj exkluzivní místo v muzeu,“ smál se hlas v reproduktoru.

„Cože...?“ nechápal Blázen.

„V pohodě, račte vstoupit do našeho podzemního města,“ odpověděl hlas a v reproduktoru zašumělo.

Otvor pod nimi se začal otevírat. Blázen si ihned všiml, že jakési silové pole zabraňuje vodě vtéct dovnitř.

Kokot provedl ponorku rozhraním mezi vodou a vzduchem, přepnul ji do módu letadla a vyhnul se nachystaným drapákům připravených převzít stroj.

„Nebude potřeba, přistaneme vlastními silami,“ ohlásil do mikrofonu Kokot.

„Dobrá, dobrá,“ řekl hlas na druhé straně.

„Ty, Kokote, já sem netušil, že tahle věc umí taky létat,“ řekl Pong a sledoval svět, který se před nimi rozevřel.

„To je kurva velká jeskyně,“ konstatoval Blázen a naprosto nechápal, kde se ocitli. Pod nimi byla ubíhající zelená země a na obloze zářilo laskavým teplem umělé ‚Slunce‘.

„Neuvěřitelná věc, nikdy by mě nenapadlo, že v Zemi může být další Země nebo co to kurva jako je,“ nechápal Karlos.

„Já vás slyším, máte zapnutej mikrofon,“ rozesmál se hlas a dodal, „následujte přistávací signál, zavede vás bezpečně na zem.“

Kokot nasměroval létající ponorku směrem za signálem a bezpečně ji dovedl k přistávací ploše, kde již čekal trojčlenný uvítací výbor s transparentem.

„Čtu to dobře? Píší tam ‚Vítáme lidi‘?“ zeptal se Pong.

„Jo, co to kurva má znamenat?“ potvrdil Blázen dalekohledem Pongovo tušení.

„Nevim, to zjistíme až po přistání,“ řekla Urgha.

Ponorkoletadlo přistálo bezpečně a pouze s malým zhoupnutím. Kokot vypnul motory, deaktivoval ochranné pole, otevřel výstup a vysunul schůdky.

„Můj vůdce, malá inovace, abyste nemusel seskakovat na zem.“

„Perfektní práce, plechový příteli,“ zasmál se Blázen, zapálil velké slavnostní brko a vyšel ven.

Venku napjatě čekala prazvláštní trojice tří obtlouklých sudů plných tuku. Stály na malých nožičkách, s krátkými ručičkami, zakončených malou tlustou hlavičkou bez náznaku krku.

„Vítáme vás ve městě Phoca Vitulina I. a jméno mé jest Mamut. Jsem velitel tohoto letiště, toto jsou mí dva podřízení a vy jste první lidé, kteří nás dokázali navštívit. Že vám to idioti ale pěkně dlouho trvalo,“ promluvil prostřední sud.

„Cože kurva?“ zíral s otevřenou hubou Blázen a úplně zapomněl kouřit brko.

„Můj vůdce, Phoca Vitulina znamená ‚Tuleň obecný‘ a tito tři pánové vypadají jako tuleni,“ promluvil Kokot za Kapitánovými zády.

„Má pravdu starý robot,“ řekl Mamut a podíval se po svých podřízených.

„Tak co na ně říkáte? Nejsou úplně všichni lidé, ale hungská samice je solidní kost. Podobnou sme viděli naposledy u madam Kawasaki.“

Odpovědí bylo mlčení a dosti hutný údiv v ovzduší.

„Slyšel sem dobře jméno madam Kawasaki?“ hlasitě se ozval Pong.

„Myslím, že si máme o čem dlouze povídat, pánové vypadají, že mají také Oogle překladač,“ řekl Mamut a v jeho tučné tváři se nic nezračilo.

„Dej mi prda, ty vole, hulení se tady blbě shání,“ řekl jeden z tuleňů. Mamut se otočil a naznačil cosi, jenž by se dalo přeložit, ať jako drží hubu, když tu mají takový vzácný hosty.

„Račte si ubalit,“ pousmál se Blázen. Jako správný byznysmen uchopil situaci oběma rukama a podal postavě pytel s hulením.

„Paráda, díky ty vole.“

„Jmenuju se Kapitán Blázen a kde je tady nejbližší bordel s ubytováním?“ pokračoval Blázen, aby posunul rozhovor a seznamování o pár levelů dál.

„Pojďte, vyřídíme papíry. Zavolám do kanceláře Vrchního předsedy a oznámím tuhle báječnou zprávu. Těšte se na pořádnou a krutou pařbu,“ Mamut zkusil předvést smích, ale začal se dusit, tak raději přestal.

„To sme fakt jedenáct kilometrů pod hladinou moře?“ optal se Blázen, když kráčeli po dlážděném chodníku, obklopeni zelení.

„Rovných dvanáct,“ odpověděl Mamut, který po užití marihuany vypadal velmi spokojeně.

„Dvanáct kilometrů? Jak jste to tady postavili a jak jste se takhle dokázali vyvinout?“ skočil do řeči Karlos a položil otázku, která trápila všechny.

„Velmi dlouhé vyprávění, ale zjednodušeně řečeno...“ začal vyprávět Mamut.

Všechno to začalo v druhé polovině 21. století, kdy jedna z posledních vědeckých laboratoří prováděla pokusy zachovat některé živočišné druhy. Nádrže kdysi ropného tankeru byly plné mořské vody a živých pochytaných mořských tvorů. Posádku tvořila najatá skupina naprostých zoufalých trosek a systémových odpadlíků, které by nikdo jiný než vědecká komunita nezaměstnal. Tohle všechno by ničemu nevadilo, kdyby náhodou nepřišla loď do cesty obří tropická bouře, která přepravní loď otočila dnem vzhůru a potopila přímo nad Mariánským příkopem. Posádka samozřejmě zahynula, ale živočichové v nádržích nehodu přežili a klesali s vrakem do největší hlubiny planety.

Trajekt klesal dlouho, velmi dlouho, ale devadesát minut byla hraniční mez, kterou žádný z mořských živočichů dýchající vzdušný kyslík nemohl zvládnout. Nikdo neměl přežít, ale stalo se. Úplnou náhodou v tu samou chvíli hluboko pod nimi praskla cisterna s kapalným kyslíkem a k hladině se hnala ohromná bublina, která plnou silou zasáhla klesající tanker a dopřála umírajícím tuleňům a dalším živočichům doušek čerstvého vzduchu. Pár minut poté loď dopadla na hromadu odpadu, jehož radioaktivní teplo ohřívalo okolní prostředí. Do vody uvolňované bubliny plynů dodával zavřeným organismům vzduch nutný k přežití. Jídlo zprostředkovalo požívání slabších druhů a hlavně kanibalismus.

Už to vypadalo špatně a poslední tuleni propadali panice, když ale jedné noci, která se od dne v té hloubce nedala odlišit, nastala přímo komiksová situace. Poslední žijící tvorové dostali téměř zázračnou dávku silného záření, které je během noci proměnilo v inteligentní tvory, jenž najednou dokázali vyřešit záchranu holých život. Během několika týdnů postavili z okolního odpadu mohutný kulatý batyskaf, shromáždili veškeré dostupné nevybuchlé atomovky a usoudili, že na hladinu se nemá smysl vracet. Rozhodli proto klesat ještě hlouběji, protože už takhle byli slušně v prdeli.

Během cesty do hlubiny minuli utopený létající talíř, tak ho nechali na místě, rozhodnutí se pro něj vrátit později. Dostali se tak až na úplné dno skoro v jedenácti kilometrech a během klesání jejich mozková kapacita natolik zvětšila výkon, že byli schopni atomovky rozmístit podle přesných výpočtů tak, aby exploze směřovala požadovanými směry. Poté odpluli k nalezenému létajícímu talíři, do kterého se jim podařilo dostat, úspěšně opravili a nahodili poškozený motor spolu s ochranným silovým polem. Pak odpálili atomovky.

Museli počkat pár dnů, než se uklidnila voda a odpad znovu usadil. Pak vyrazili mimozemským plavidlem zpět ke dnu, kde na ně již čekala velká podmořská jeskyně plná vody.

Nastalo několik brutálních týdnů, během kterých první tulení osadníci postavili zvětšenou kopii mimozemského generátoru energie, sestavili první čerpadla a zdokonalili technologii silového pole tak, že dokázali pokrýt celý prostor jeskyně.

Následně probíhalo takový to domácí zútulnění, postavení domů, hospody a vytvoření umělého světla. Časem přibývaly parky, lesy, mořské pláže a když se první mladé generaci tuleních vědců podařilo sestavit podle teoretických hypotéz z archivu létajícího talíře malý portál, otevřeli červí díru.

A jak otevřeli červí díru, upoutali pozornost Musků, kteří je kontaktovali a prověřili.

„Nepovídejte, máte jejich pohon?“ zeptal se během vyprávění Kokot.

„Máme, Pan Jednooký byl dost nekompromisní během prověřování našich morálních kvalit. Ale přesvědčili sme ho nakonec. Byl sem hrozně mladej, ještě sem cucal umělý mlíko, ale pana Jednookého si pomatuju.“

„Znáte Nejvyššího?“ podivil se Blázen.

„Známe, už je Nejvyšší nějaký čásek, oslava jeho zvolení byl fakt krutej mejdan, takovou destrukci sem dlouho nezažil. Neměl to jednoduchý a pomáhali mu nějaký blázni...???“ zarazil Mamut tok vyprávění, protože mu cosi doteklo.

„Ty vole, to seš ty? No to mě poser hlavu a vykuř péro, teď mi to došlo. Že ste to vy? Slavný Kapitán Blázen a jeho posádka. To je neuvěřitelný! Předseda dostane infarkt!“ překotně vyhrkl Mamut a začal se dávat kouřem.

Blázen se rozesmál, přidal se Pong a smál se i Kokot, jehož knírek slizce konal vlnky do rytmu smíchu, tak jako nikdy v tomhle díle.

Jeden z doprovázejících tuleňů vytáhl telefon a vytočil číslo.

„Blaženo, vyvoň holky a schovej klonovaný děvky, dneska večer zůstanou zalezlý, protože ti přivedu návštěvu, ze který se posereš.“

„Bordel u Blaženy, nejlepší místo kam se dá v tomhle městě jít a není to žádný oslizlej pajzl,“ řekl Mamut a nebyl daleko od zhroucení radostí a šokem současně.

Vlastně vynechali oficiální schůzku s Předsedou, protože Mamut mu zavolal a rázně vysvětlil, kdo jim propadl dírou z vody a že budou u Blaženy. Proběhlo několik dalších telefonátů a bylo jasné, že dneska se pěkně sjede veškerá místní smetánka.

Mamut nekecal, tolik zlata, drahokamů a vzácných prvků na jednom místě nikdy ještě neviděli. Bláznovi přecházely oči od těch všech odlesků a záblesků, až ho začala bolet hlava.

„Jako blejská se tady hezky, ale my sme zvyklý na klidný šerý privátní kóje s proskleným výhledem na dav obyčejných socek. Chápeš ty vole?“ drze zahlásil Kapitán.

„Všechno bude,“ odpověděl Mamut a vedl je chodbou kolem nějakých svalnatých tuleňů v tričkách, vyzbrojených harpunami.

„Slušná zbraň, ty vole, tahle harpuna,“ znalecky pokýval hlavou Pong. Tuleň mlčel.

„Ochranka, nemluví, mlčí a koná. Pongu, ty vole, o tvém umění se tady vyprávějí úplný báje. Večer ti můžou frajeři předvstít pár triků z jejich speciálního bojového umění,“ řekl Mamut a zastavili u dřevěných vyřezávaných dveří.

„Slavný Kapitán Blázen a jeho posádka. Je mi ctí vás uvítat v tomto báječném místě,“ otevřely se obě křídla současně a uprostřed stála mohutná tulenice ve zlatém rouše se zlatou hvězdou na čele.

„Jmenuji se Blažena a toto jest můj podnik,“ dodala k uvítání.

„Šéfééé...“ dojetím vyhrkl Pong, když viděl všechny ty seřazené holky, z nichž původní čistá genetika svítila do okolí.

„Dnes je večírek na můj účet, není se čeho obávat Mistře Pongu,“ odpověděla Blažena a naznačila holkám, že se mají okamžitě začít starat o hosty. Současně je dovedla k nejlepším místům s nejlepším výhledem na taneční parket a bar.

Pong s Karlosem okamžitě vytáhli krystaly štěstí a začali na stole rýsovat lajny, které okamžitě zaujaly přítomné hosty z řad nejvyšší smetánky.

„Mistře Pongu, můžu se přidat?“ zeptal se jeden z tučných tuleňů, „jsem místní velkoobchodník a nejprodávanější matroš je od společnosti Pong & Co. Nic lepšího sem neměl.“

„Od koho kupuješ, že sem vás u nás ještě neviděl,“ zeptal se Pong znatelně potěšen zájmem o svoji osobu.

„Od jednoho chlapa v Hurzově kolonii, dodává zboží madam Kawasaki.“

„Don Giovanni, stará buzna, toho znám,“ zasmál se Pong, sehnul páteř nad lajnou a dlouze nasál. Pak naznačil, že si může dát kdo chce.

„To sem vařil sám podle speciálního receptu, tenhle sajrajt není na prodej,“ dodal a s uspokojením sledoval, kterak se tuleni perou o jeho perník.

„Kapitáne, to bych fakt nečekala, že mě na konci týhle cesty čeká mejdan hluboko pod zemí. A nikde žádný Číňan,“ pověděla Urgha, když zábava jela na plný koule a svlečené tulení děvky tančily po stolech. Blázen se věnoval neklonovaným holkám a zkoušel tester pravosti na jedné za druhou, aby nakonec zjistil, že Blažena nekecala a všechny jsou fakt pravý. Už dlouho nezažil pocit štěstí, který mu přinesla možnost výběru holky podle obličeje a ne podle pravosti.

„Sem Číňani nesmí,“ slyšela poznámku Blažena.

„Vůbec žádný?“ zeptal se Blázen.

„Žádný, protože jakmile by se ti šmejdi dozvěděli, že tu sme, tak sem vtrhnou a vrhnou se po veškerých zdrojích, který máme díky týhle hloubce k dispozici,“ odpověděla.

„Velmi logické, vůbec nikdy se nezkoušeli dostat na dno příkopu?“

„Pár pokusů uskutečnili, ale nikdy se nic nevrátilo zpět k hladině. Ani automaty, ani lidské posádky, radiace všechno zničí. Aspoň na oko, protože se nikdy nesmí dozvědět, že hluboko pod zemí je dvanáct velkých měst a třináctý se staví,“ vysvětlila Blažena.

„Cože? To je vás tolik?“ divil se Blázen a zapálil brko.

Půlnoc dávno odbila, když kdosi otevřel dveře a všechno utichlo.

„Tak sem kurva tady,“ řekla široká postava velkého tuleně, jenž právě vstoupila.

„Předsedo, konečně si dorazil,“ vyrazila postavě vstříc Blažena.
„Měl jsem kurva zasranou byrokracii. Tak kde ho mám toho slavnýho Kapitána Blázna?“
Blažena ustoupila a ukázala rukou směrem k Bláznovi, který byl obklopen holkami a dělal, že vůbec nikdo nevstoupil. Předseda pomalu přistoupil a opatrně promluvil.
„Můžu vyrušit?“
„Ale jistě,“ nechal se vyrušit Blázen a hrál hrozně překvapenýho.
„Já jsem Předseda a chtěl bych se jen seznámit, protože jsem o vás slyšel neuvěřitelný historky, který očividně nelhal,“ řekl Předseda a začal balit brko.
„To pěstujeme tady, poctivý lampový skéro,“ zapálil výrobek, potáhl a nabídl Kapitánovi, který samozřejmě přijal, aby neurazil. Párkrát si potáhl a vrátil jointa Předsedovi.
„Není to špatný, solidní matroš na prodej turistům,“ ohodnotil kvalitu Kapitán a doufal, že příliš neurazil.
„Je to tak, máme to hlavně pro turisty, kvalita se k nám dostane málokdy,“ souhlasil Předseda a rovnou se musel zeptat.
„Co se takhle domluvit na malým byznysu? Nějaká kvalita pro náročný a bohatý klienty by se mi hodila.“
Blázen začal přemýšlet a nabídl Předsedovi svý brko.

Umělé slunce vysvitlo a párty jela ve stejně statečném duchu jako celou noc. Nevypadala, že by chtěla skončit, ale bude muset být přerušena.
V budově na druhé straně města se otevřela červí díra a do místnosti vpadl granát, který zabil ochranku z řad tulení armády. Začal řvát alarm a horizontem událostí prošla skupina lidí vybavených vojenským příslušenstvím.
„Poručík Wong potvrzuje obsazení vstupní místnosti, pokračujeme podle plánu,“ řekl čínský hlas.

„Co to kurva je?“ probral se Blázen z opojení, když alarm nepřestával dělat bordel a oranžové světlo nepřestávalo blikat.
„Mamute, máme problém. Číňani nám sem pronikli z druhý strany,“ řekl Předseda Mamutovi hned poté, jakmile odložil vysílačku.
„No tak moment, jsem tady já a problém rozhodně nemáte. Žádná kurva mi nebude kazit pařbu,“ rozhořčeně vstal Pong ze sedačky a srovnal na sobě oblečení.
„Šéfe, můžu odejít?“
„Běž ty vole,“ odpověděl Blázen a otočil se k Předsedovi, „máte bezpečnostní kamery? Teď totiž něco uvidíte.“
„Samozřejmě, Mamute, odkryj dohledovej panel,“ řekl.

Mamut přešel ke zdi částečně kryté skříní a několika obrazy. Odsunul knížku a zmáčkl skryté tlačítko. Celá stěna se otočila o 180 stupňů, aby odhalila moderní sledovací centrum s řadami monitorů a ovládacími panely.
„Vážený Kapitáne, račte se usadit, popelník máte výsuvný v levém opěradle,“ ukázal Předseda na jedno ze dvou křesel pro operátory. Sám se usadil do druhého a zapnul displeje.
„Tak kolik těch zmrdu máme?“ zeptal se Předseda polohlasně sám sebe a přepnul pohled do místnosti s portálem.
„Těch tam je jak much. ...devět, deset, jedenáct, dvanáct,“ začal počítat maskované útočníky a přepnul na venkovní kamery. Spatřili dům, park a tulení armádu, která obklíčila celé okolí a zuřivě páčila směrem k budově, ze které létaly výbušné granáty a laserové paprsky, které ničily vše v okolí.
„Ty vole. ... dvacet šest, dvacet sedm, dvacet osm zmrdu a solidně vyzbrojených a vycvičených. Ty svině věděli, kdy mají přijít,“ mručel Předseda.
„Jak věděli?“ zeptal se Blázen.
„Mám tu jen zálohy, pár amatérů, hlavní část malé armády odjela na cvičení,“ řekl Předseda.
„To nevádí. Dívej, támhle je Pong,“ ukázal Blázen na jednu krajní obrazovku. Právě včas, protože tulení obrana ztrácela na početnosti a její bojový výkon značně klesal.

Pong se rozhlédl a podél stěny došel až k okraji parku, kde viděl slábnoucí sílu obránců. Rychle zhodnotil situaci a zmizel v keřích, aniž by si předem spočítal počet nepřátel.
Plazil se spadáným listím, dokud nenarazil na první hnízdo útočníků. Napočítal čtyři zmrdy a jelikož nechtěl být ještě spatřen, vytáhl šipky s foukačkou, kterými vojáky zneškodnil, aniž by si

stihli cokoliv uvědomit. Byl kurevsky rychlejší a nic mu zatím v ničem nebránilo. Pokračoval v plazení dál a brzo málem vrazil do další skupiny. Tentokrát pět ostrostřelců, kteří s sebou měli granátometry a bazooky. Hned si všiml beden se střelivem a napadla ho velmi škodolibá věc. Sice ho to nejspíš prozradí, ale pro ten efekt.

Vytáhl z jednoho záhybu krabičku, kterou otevřel a vytáhl ocelového ježka s ostrými hroty.

„Jeden by mohl stačit,“ pomyslel si, zvedl se a zakřičel.

„Šéfe, doufám, že se díváte!“ hodil ježka po nejbližší bedně. Okamžitě uleh k zemi a s lehce zvednutou hlavou sledoval následující scénu.

Jeden ze střelců se otočil a naprosto vůbec nic nepochopil. Zaduněla mohutná exploze a vzduchem létaly střepiny, zapálené rakety a lidské orgány.

„Pičo, Mistr Pong se s tím nesere,“ zakroutil hlavou předseda, když zhasla půlka venkovním kamer a zbylé ukazovaly mohutný ohňostroj. Mamut a přítomní tuleni nevěřícně zírali.

„Jestli vám vaděj menší škody, tak to ste měli říct dřív. Pong se chce jenom předvyst v nejlepším světle,“ zasmál se Kapitán a podal Předsedovi brko pro uklidnění.

Exploze konečně ustaly a prostor, jenž kdysi býval parkem, na krátký čas ovládlo ticho, které přerušil smrtelný ryk umírajících. Za zbytky křoviska v malém důlku se pohnuly větve, listí a drobné trosky. Ano, byl to Pong, který se pomalu zvedal a setřásal ze sebe prach a nepořádek.

„Ty vole, to byla mrda,“ zasmál se, rozhlédl po okolí a zamával do jedné z kamer.

Když procházel s mečem v ruce bojištěm, očekávaně zjistil, že exploze naprosto nerozlišovala mezi svými oběťmi. Takže bylo na něm, aby ušetřil přeživší tuleně, tedy kromě těch, kteří požádali o ránu z milosti a dorazil ty, kteří patřili mezi utočnický.

Myslel, že zabil všechny, ale pak si povšiml, že poslední živý útočník úspěšně zvládl plazení k domu s portálem a zabušil na dveře. Ty se otevřely, vylezly dvě hlavně samopalů a tři ruce vtáhli zraněného dovnitř.

Krátce před explozí.

„Poručíku Wongu, venku se něco posralo,“ řekl jeden z maskovaných mužů Wongovi, když zazněl mohutný výbuch a do dveří narazily trosky.

„Nevím co se stalo, podivná událost,“ řekl Wong a úplně nechápal, čeho se právě stal svědkem. Zanedlouho kdosi začal bušit do dveří, dva ozbrojenci otevřeli a vtáhli dovnitř zkrvavené tělo.

„Kangu, co se stalo?“ zeptal se rychle velitel.

„Poručíku Wongu, sme v prdeli. Je tady Pong, nemáme šanci,“ řekl Kang.

„Pong, kde ten se tady bere? Neměl tu být,“ šokovaně řekl Wong a otevřel radiové spojení.

„Tady Wong, máme zsranej problém. Překvapil nás Pong,“ promluvil do vysílačky a čekal na odpověď.

„Okamžitě zmizte,“ zazněla odpověď, ale už bylo pozdě, protože dveře rozrazila další exploze. Po usazení prachu stál ve vytvořeném otvoru Pong s meči v ruce.

„Já jsem Pong a vyzývám vás na čínskou férovku. Vy všichni proti mně,“ hlasitě oznámil.

Nastalo krátké ticho, během kterého se po sobě podívalo posledních dvanáct útočnicků a pak odhodili střelné zbraně.

„Férová nabídka, můžeme jít na to,“ řekl Wong a vytáhl meč s nožem.

„Šéfe, teď se dívejte,“ řekl Pong do kamery a započal svůj tanec smrti.

Začala tradiční čínská kung-fu bitka, ve které létaly vzduchem údy, těla, orgány, bojovníci a zbraně všeho chladného druhu. Morkem kostí pronikal vysokofrekvenční křik bojovníků kung-fu, až se kamerám chvěl obraz.

„To je dílo zkázy, co?“ smál se Blázen a byl velmi spokojený, protože věděl, že až tohle všechno skončí, bude mít nové dobré přátele.

Pong však zatím nehodlal končit, protože byl rozjetý vražedný stroj a měl za sebou teprve dva mrtvé. Hodně moc si užíval a během krátkých mezipauz dával dávky perníku přímo ze zkrvavené čepele meče. Krvavej perník měl fakt hodně rád. Pach krve ulpělý v nosní sliznici, přímo dráždil tu část mozku, která byla středem jeho enormní lásky k boji.

Pokračoval v oddělování údů a kuchání vnitřností. Jeden nepřítel za druhým pomalu odpadával, dokud nezůstali poslední čtyři.

„Tradičně to nejlepší nakonec,“ otřel Pong meče od krve v očekávání poslední bitvy.

Poručík Wong rychlým pohybem ruky naznačil posledním třem spolubojovníkům, že mají zaútočit. Ti se po sobě podívali a společně provedli výpad.

Pong labutím krokem obkroužil útočníky a v ladné otočce zbavil jednoho z nich hlavy. Dvojice se překvapením zastavila a znovu po sobě podívala. Pong schoval meče a vytáhl jídelní hůlky.

„Ty vole, teď něco uvidíš, dívej se pořádně,“ podal Blázen Předsedovi joint.

Poručík Wong se začal smát.

„Čemu se směješ, debile?“ řekl Pong.

„Co chceš dokázat s těma hůlkama? Slyšeli sme o tobě všelijaký věci, ale hůlky...?“ smál se od ucha k uchu.

„Tak zřejmě o mých jídelních hůlkách jste ještě nikdy neslyšeli,“ odpověděl s úsměvem Pong a velmi významně si mnul svůj dlouhý vous.

Dva bojovníci rychle zašermovali meči a vyběhli proti Pongovi. Jeho oblek se ve zpomaleném záběru zavlhl v tanečním rytmu, ve kterém stihl sklonit tělo před úderem ostří a podletět pod vojáky, kdy jim v jeden jediný správný okamžik zarazil hůlky do prdelí. Na závěr lehce a elegantně napřímil tělo do vítězné kung-fu pózy.

„No to mě poser,“ podivil se Předseda divadlu, které se odehrávalo na displeji před jeho zrakem a natáhnul do sebe lajnu jako kráva.

V místnosti s portálem nastalo ticho, že by pád špendlíku byl slyšet, dokud ho nepřerušili dva muži. Ti si uvědomili, že jsou velmi ošklivě zraněni ve spodních částech těla.

„Nesedal bych si, být vámi,“ řekl důrazně Pong, ale jeho doporučení nebylo vyslyšeno, neb nebožáci se posadili na prdele a jídelní hůlky dokonaly nechutné dílo.

„Víte vy vůbec, jak blbě se mi budou teďka vyndavat?“ otráveně prohlásil a podíval se po Wongovi. Ten nevěřícně zíral před sebe a nechápavě sledoval krvavé skvrny pod vojáky, která se rozlévala v místech, kudy hůlky pronikly do těla.

„Cos nám to provedl?“ zaskučel jeden ze zraněných.

„Právě sem vás zabil velmi krutou metodou, aby ten zmrdr tady viděl, co ho čeká, když nepromluví, až ho budu krutě vyslýchat,“ odpověděl Pong.

„Chápeš ty vole, že chceme vědět, co se to tady kurva děje za sračky, že jo?“ promluvil k Wongovi, který stále mlčel.

„Tak povíš něco nebo se chceš dívat, jak tady ti dva pomalu umírají?“ tázal se Pong. Wong po něm hodil takovým zvláštním pohledem bojovníka.

„Klidně,“ odpověděl.

„No tak fajn, času máme v tom případě dost, takže si můžeme dát partii v šach,“ řekl Pong a vytáhl přenosnou šachovnici s figurkami ručně vyrobených z pravé hmoty a antihmoty.

„A teď se jako snaží o co?“ kroutil hlavou Předseda, který velmi netrpělivě podupával nohama o zem.

„Teď zabíjí čas, protože musí počkat, až zdechnou ti dva parchanti,“ řekl Blázen a napil se chlazeného lahváče, kterého vyndal Kokot z cestovní tašky.

„Bude to na delší dobu, můžeme zatím pokračovat v pařbě. Služebnictvo má beztak spoustu bordelu k uklízení, ne?“ dodal a setřel pěnu z úst.

Uběhlo několik hodin, párty zase nabrala obrátek. Venku se míhaly čistící roboty a tuleni v uniformách uklízející Pongův nepořádek.

Předseda zrovna provázel Blázna a Urghu zoologickou zahradou, kde chovali ve velkých akváriích různé ryby, velryby a paryby, včetně dalšího rozmanitého mořského živočišstva, které Blázen nikdy v životě neviděl.

„No a tohle je náš nejcennější exponát,“ zastavil Předseda u velkého jezera s velkou kamenitou pláží, po které se váleli, světě div se, praví živí tuleni.

„To sou...?“ podivil se Kapitán.

„Ano, naši přímí předci, podařilo se nám zachránit několik posledních kusů a za pomoci drobných genetických modifikací jsme jejich populaci rozšířili,“ odpověděl Předseda a vydal ze sebe zvuk, který znovu připomněl Pink Floyd, jenž přilákal několik kusů.

„V kýblech jsou nějaký chciplý ryby, tak jim je můžete naházet, krmení mají rádi,“ řekl Předseda.

Blázen s Urghou začali házet do vody jednu mrtvou rybu za druhou a když byly kýble prázdný, Předseda odněkud vytáhl červený míček a hodil ho mezi tuleně. Ti vydali jásavé zvuky a počali balónek mezi sebou přehazovat a žonglovali jím na nosech zvednutých hlav.

„Ty vole...“ zasmála se Urgha.

„No jo, po jídle jsou vždycky takoví hraví, ale teď bychom se měli vrátit zpět na oslavu,“ odpověděl Předseda.

„Šéfe, Wong je připraven k výslechu,“ ozval se Pongův křik.

„Tak jo, jdeme zjistit, co tady vlastně chtěli,“ řekl Blázen, zapálil brko a naposledy se podíval po hravých tuleních.

Strážci odvedli poručíka Wonga do výslechové místnosti ukryté za dohledovým centrem, odkud Blázen s Předsedou pozorovali Pongovu bojovou akci.

„Vy ste dobře vybavený,“ okomentoval Kapitán perfektně vybavenou mučící místnost, ve které seděl připoután v křesle Wong.

„Šéfe, to je parádička, co?“ promluvil ve dveřích Pong, který si skočil do ponorky pro oblíbený výslechový kufřík.

„Svoje náčiní nebudu ani potřebovat, tady je z čeho bohatě vybírat,“ říkal, když procházel podél stěn a prohlížel prosklené vitriny s různými nástroji a všelijakými lahvičkami plných různých obsahů. Některé vzal do ruky a pečlivě studoval popisky.

„Šéfe, mocný výslechový látky, většinu z nich vůbec neznám, fungují vůbec na lidi?“

„Většina ne, ale to co právě vidíš, je náš hlavní prodejní artikl,“ ozval se Předseda.

„Cože?“ ozvali se Pong s Blázem skoro současně.

„Kdysi sme náhodou během našich výzkumů objevili sérum pravdy a velmi brzo zjistili, že je to velmi ceněné zboží, po kterém je poptávka. Časem sme rozšířili výzkum v oblasti pravdomluvných sér na nehumanoidní bytosti, kterých je ve vesmíru mnohem víc. Jsme díky tomu velcí boháči,“ vysvětlil přítomným Předseda, jak se věci s byznysem mají.

„Hm, to bys mi mohl dát nějakou přátelskou slevu, kdybych náhodou sehnal nějaký potenciální zájemce,“ zasmál se Blázen a zapálil brko, protože netrpělivě čekal na začátek mučení.

„To jistě nebude problém,“ odpověděl Předseda, „a teď můžeme začít s výslechem, ne?“

„Šéfe a místní šéfe, milerád,“ radostně odpověděl Pong a vyndal z jedné vitriny malý barevný přístroj.

„Má vkus, ten je můj oblíbený,“ podotkl Předseda a natáhl lajnu pika.

„Co to má umět?“ zeptal se blbě Blázen.

„Šéfe, to je hrozně vzácná věcička, moc kousků vyrobených nebylo. Viděl jsem ji jednou v životě a nedělá nic jinýho, než že způsobuje příšernou bolest tomu, komu se přiloží na čelo,“ odpověděl Pong, jenž otázku slyšel.

„To má bejt jako všechno?“ zeptal se přihulene Kapitán.

„Nikdo nikdy její bolest ještě nevydržel, vlastně se ani neví, proč byly tyhle krabičky vyrobený,“ řekl Pong.

„Prdlajs,“ zasmál se Předseda.

„Co kurva prdlajs?“ opáčil hrubě Pong.

„To je kvůli sexu, vyrobil to dnes už zaniklý národ Cenobitů, který věřil, že skrz bolest lze proniknout za oponu rozkoše a tím otevřít průchod mezi dimenzemi,“ dostalo se mu odpovědi.

„A už tu bránu někdo otevřel?“ vysmátě se optal Blázen.

„To nevím,“ řekl smutně Předseda.

„Fajn, takže Pongu kurva začni,“ vydal Kapitán kapitánský rozkaz.

Číňan se přiblížil k připoutanému Wongovi a přiložil mu krabičku na spocené čelo. Velká kontrolní dioda začala svítit.

„Schválně kolik vydrží,“ usmál se cynicky Předseda a nesl Pongovi stříbrný táč s připravenými dlouhými lajnami.

Velmi dlouho byl klid, protože kdyby se dělo něco hned, nebyla by to taková zábava a nemohlo by se vypít několik lahví tvrdýho a hromada chlazených lahváčů. Každopádně po nějaký době sebou začal Wong třást a z úst mu začala vytékat bílá pěna.

„Už se něco začíná dít, bolest mu pomalu překračuje hranici, kterou je schopen vydržet,“ řekl Předseda a vyfoukl Wongovi do obličeje hustý omamný dým.

Poručík se po něm podíval a začal řvát, hodně řvát. Řval takovou bolestí, jakou nikdo nikdy před tím ještě neřval. Urgha si musela zacpat uši, ale moc to nepomáhalo.

Wong řval hodně dlouho, než usoudili, že by mohli krabičku sundat z čela.

„Kdo tě poslal?“ zeptal se Předseda.

„Polib si tu svoji tulení prdel,“ odsekl Wong a Pong tedy přiložil zařízení zpět na původní místo. Wong upadl do bezvědomí.

„Nech mu to ještě chvíli na čele, to že omdlel na věci nic nemění,“ odsekl Předseda a usadil tučný zadek zpět do křesla. Na monitorech viděl, že úklidové čtyři portálovou místnost uklidily a veškerý ruch se pomalu navrácí do starých kolejí.

„No, ještě štěstí, že ste tady náhodou byli,“ potichu dodal a přemýšlel, jak velký průser by nastal, kdyby tu Blázen nebyl.

Po několika dalších hodinách Kapitán usoudil, že už bylo mučení dost. Wong byl stále v bezvědomí a jeho tělo sebou docela slušně škubalo.

„Sundej mu to, ty vole.“

„Šéfe, rozkaz,“ odpověděl Pong a sundal krabičku z Wongova čela. Tomu se znatelně ulevilo, ale trvalo ještě několik dalších minut, než otevřel oči.

„Vy ste zmrdi.“

„To my víme,“ řekl Předseda držící v ruce injekční aplikátor a jakousi lahvičku, ze které nabral roztok.

„Tohle ti rozváže jazyk, naše malý tajemství pro speciální zákazníky.“

„Co to kurva...?“ vzpouzel se Wong, ale Předsedovi nijak nezabránil v aplikaci látky.

„Sledujete, volové, budete mít předváděčku zdarma,“ zasmál se.

Neuběhlo ani pět minut a třicet šest sekund, když se Wongovo tělo začalo měnit.

„Co to...?“ divil se Wong.

„Hele, von se začíná měnit v tulení,“ rozesmála se Urgha.

„Fakt že jo,“ zvedl se Blázen z křesla.

„No to ses posral, zastav to,“ vykřikl Wong.

„Ale až nám povíš, kdo tě kurva poslal. Pak ti dám protilátku“ odpověděl Předseda a zamával Wongovi před očima nějakou lahvičkou, „ale dělej, už ti moc času nezbejvá.“

„Pracuju pro eunucha Ho, který pátrá po tajemství nesmrtelnosti a receptu na výrobu kamene mudrců,“ začal vykládat Wong.

„Nic takovýho tady nemáme, to je nějaký omyl,“ mručel Předseda a pořád držel v ruce lahvičku, kterou nervozně sledovaly Wongovy oči.

„Žádný omyl, měli jsme zajmout velitele města, nějakýho Předsedu a mučit ho tak dlouho, dokud by neprozradil, kde najít Kapitána Blázna.“

„No jo, ale my sme dodneška o svých vzájemných existencích nevěděli,“ řekl Blázen a něčemu tak trochu nerozuměl.

„Já jsem mimochodem Předseda,“ řekl Předseda a prohlížel si lahvičku v ruce.

„Eunuch Ho tvrdí, že vidí budoucnost a říká, že načasování je důležité,“ řekl Wong.

„Tak načasování vám nějak nevyšlo, protože žádný recept nemáme,“ odsekl Předseda.

„Vy ne, ale tady Kapitán Blázen ano a teď mi dej protilátku,“ odpověděl Wong.

„Já kurva žádný recept nemám, co to meleš za debility,“ rozčílil se Blázen a otočil k Předsedovi.

„Nic mu nedávej, dostal sem debilní odpovědi, kterejm fakt nevěřím.“

„Já bych mu nic nedal, kecal sem, na tohle žádná protilátka neexistuje,“ rozesmál se tuleň, až se tukové polštáře třásly od hlavy až k patě.

„Vy svině, Ho si vás najde,“ zaskučel Wong, ale proměna přešla do poslední fáze. Za krátký okamžik před nimi ležel na zemi tuleň a něco kníkal.

„Odneste ho k ostatním a vysvětlete mu, k čemu slouží balónky,“ rozkázal Předseda netrpělivému služebnictvu, jenž jenom čekalo, až bude moci začít uklízet nepořádek, jenž během výslechu udělali.

„Máme rádi pořádek a teď pojd'me pařit, bolí mě hlava a musím se po tom všem trochu uvolnit,“ řekl Předseda, přešel ke Karlosovi a sebral mu láhev s absinthem.

Kapitán Blázen byl v předklonu a zvracel do záhonu.

„Kapitáne, je vám dobře?“ zeptala se přímo mateřsky Urgha.

„Vidíš snad,“ vyplivl Blázen z huby kyselou slinu, „fakt myslím, že týden mohl stačit, sežeň Kokota, Karlose a Ponga a jedem domů.“

„Tenhle rozkaz ráda splním,“ pousmála se Urgha a odběhla, zanechajíc Blázna svému osudu.

„Kapitáne Blázne, je mi líto, že odjíždíte, oslava poběží minimálně ještě 14 dní. Vlastně možná i déle, vzhledem k tomu promo matroši, který nám tu nechal ctěný Mistr Pong,“ loučil se Předseda a měl velkou slzu ve velmi rudém oku.

„Fakt se omlouvám, ale asi o nás budou mít přátelé na Základně obavu, neozvali jsme se dýl než týden a to by si mohli špatně vysvětlit,“ odpověděl Blázen, kterému se do obličeje pomalu vracela relativně zdravá barva.

„Mohli sme odvysílat zprávu, třeba by ji váš operátor zachytil, ale když nechcete, nechcete,“ řekl Předseda.

„Ne, že bych nechtěl pokračovat, minimálně Pong je sedmdesátým nebi, ale musíme se vrátit,“ ukončil Blázen rozhovor a podal Předsedovi ruku. Potřásli si a vešel do ponorky.

„Až poplujeme kolem vaší jeskyně, tak se zastavíme na brko a pivko,“ slyšeli ještě Předsedův hlas, ale ponorka se rychle odlepila od země a vzlétla k umělému nebi.

„Šéfe, můžu se blbě na něco zeptat?“ promluvil Pong, když prolétali silovým polem ve stropu jeskyně a ponořili se vodní hlubiny.

„Klidně se ptej,“ řekl Blázen, balil brko a pozoroval vrstvy různých materiálů. Kokot zapnul ochranné pole, protože radiace opět zvyšovala hodnoty.

„Šéfe, budeme nějak řešit toho eunucha Ho?“

„Ty vole, Pongu, co chceš teďka řešit? Vždyť ani pořádně nevíme co chce a k tomu máme ve skladu hromadu krámů, vo kterejch nevíme k čemu kurva sloužej. Takže vyčkáme, protože věřím, že se brzo potkáme a pak bude jasný, o co tomu zmetkovi jde. Dobrej plán, ne?“ řekl Blázen a mocně potáhl.

„Šéfe, vy ste nad tím už přemýšlel, žejo?“

„Pongu, proto sem asi Kapitán, ne?“ zasmál se Blázen, podal Pongovi studenýho lahváče a přitukli hrdly na zdraví.

„Můj vůdce, za chvíli budeme u hranice příkopu,“ promluvil Kokot a rukou rozvířil marihuanový dým, který zaplnil prostory ponorky.

„Fajn, pusť klimatizaci a vyvětrej, hospody sme užili dost. Zkusil si navázat spojení se Základnou?“

„Zkusil, ale nikdo mi zatím neodpovídá,“ řekl Kokot.

„Není to divný?“ zeptala se Urgha.

„Myslíš, že bysme měli propadnou panice, protože se nás někdo pokusil zase vykrást?“ zvedl Blázen obočí.

„Já nevím, ale vzhledem k událostem posledních dnů...“, začala černě malovat.

„Takový věci se nám stávají pravidelně, to už bys měla vědět. Hale to neznamená, že by si někdo opakovaně dovolil napadnout naši chaloupku a zvlášť, když máme Mozečka s Mazlíčkem. Frank konečně usnul a nebo se šel vysrat, brzo se ozve,“ odpověděl Blázen a skutečně neměl obavy.

Cesta ubíhala v poklidu v přiměřené hloubce, mimo dosah všech běžných radarů. Protože nikterak nespěchali, automatickým robotem prohledali několik vraků, na které během plavby narazili. Z nich vybrali vše, jenž jim přišlo cenné a vešlo se do omezeného nákladního prostoru. Pár kilo zlata, nějaký sochy a pár mořských krabů do polívky.

„Kokote, furt nikdo neodpovídá?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, stále se nikdo neozval,“ odpověděl Kokot.

„Šéfe, to je nějaký divný,“ dodal Pong.

„To je,“ konstatoval Blázen a sledoval, jak se Kokot chystá před jeskyní k přistávacímu manévru. Propluli tunelem a vynořili na obvyklém místě u mola.

První na břeh vystoupil Pong a pečlivě zkontroloval okolí. Všude svítila světla a jeskyní se neslo zlověstné ticho.

„Jackůůů, Frankůůů, Mozečkůůů...!!!“ zakřičel, jak nejvíc mu jeho hlasivky umožnily. Nikdo neodpověděl, tak šel zpět k ponorce, kde již čekal kouřící Blázen a Karlos za odjištěným kulometem.

„Budu hlídat,“ řekl, upil absintu a zanořil nos do hromady kokainu na stříbrném tácu.

„Šéfe, vypadá to tady bezpečný, jdeme na prohlídku. Urgha může jít taky a Kokot musí.“

„Dobrá, dobrá,“ odhodil Blázen vajgl do vody a po můstku přešel na břeh.

Stáli v hale a Pong rozdával úkoly.

„Šéf zkontroluje kuchyň a ubikace, Urgha velín s pozorovatelnou, Kokot a já spodní patro. Skladiště projdeme společně, je zasraně velký. Všechno jasný?“

„Pongu, ty mě pustíš samotnýho? Nemáš o mě strach?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe nemám, protože moje instinkty říkají, že vzduch je čistý a prohlídka je jenom symbolická, abychom našli případně nějaký důkazy, co se tady kurva vlastně stalo,“ odpověděl klidně Pong.

„Dobře Pongu, ty jsi tady přes strategii, tak hlavně abys nepřivolal nějakou tragédii,“ řekl Blázen a zamířil do kuchyně.

Pong měl pravdu. Všechno vypadalo tak, jakoby místo posádka opustila znenadání a všechno nechali přesně na místech, kde zrovna byli nebo stáli. Na sporáku smrděla připálená večeře a na stole stála otevřená láhev s rozpitou sklenicí tvrdýho. Velín vypadal, jakoby se šel Frank umejt a vysrat, ale nikde nebyl k nalezení.

„Kapitáne, to je divný, fakt mi nejde na rozum, co se tady stalo,“ povídala Urgha, když se konečně setkali na místě rozchodu.

„Šéfe, má pravdu, je to divný, nikdo nikde, všichni zmizeli jako pára nad hrncem.“

„Můj vůdce, senzory v energetické místnosti zaznamenaly podivné výrony energie v prostoru skladiště. Musíme ho jít prozkoumat,“ řekl Kokot.

„Šéfe souhlasím,“ odpověděl Pong a vyrazil směrem ke skladišti.

„Rozdělíme se a projdeme to tady rojnicí, kdyby se cokoliv dělo, tak začnete hlasitě rvát a přijdu vás zachránit,“ řekl Pong a každému ukázal kudy má jít.

Všechno bylo na svém místě a skladištěm se nesly jenom zvuky kroků, dýchání a vůně marihuany, kterou za sebou zanechával Kapitán Blázen.

Popravdě řečeno, teďka je vhodný čas pro táhlou filmovou scénu, ve které hrdinové procházejí skladištěm, sem tam zabliká žárovka a občas cosi se žuchnutím spadne na zem. Lehký vánek se prohání policemi a každá postava jde určenou cestou mezi regály a tváří se zadumaně, jakože nad něčím důležitým přemýšlí a neskrývají obavy o své přátele. Možná by se mohlo oko Urghy vlhce zablesknout pro rozbřečení dívek a žen. Prostě tak, aby si užil i mladý pár během romantické schůzky v levném kinematografu promítající přes den levnou brakovou tvorbu a v noci tvrdou pornografii. Vlastně by mohla kamera pro dokreslení scény zabrat zaschlé skvrny spermatu na opěradlech rukou, zad a tak.

Čas nutný k posunutí děje uplynul a odněkud z útrob skladiště zazněl Karlosův hlas.

„Kurva pojďte sem, tohle musíte všichni vidět.“

Stáli vedle Karlose a nechápavě se po sobě dívali.

„Tohle má bejt jako kurva co?“ ptal se Blázen, když nechápavě prohlížel podivný artefakt, který ležel na podlaze a zcela jasně byl rozbitý.

„Ne, tohle nemyslím,“ řekl Karlos, „ale támhleto stojí za pozornost,“ ukázal rukou do vedlejší chodby. Všichni se otočili a spatřili oranžový ohnivý kruh.

„Co to kurva je?“ neskrýval Blázen svůj údiv.

„Šéfe, vůbec netuším, ale určitě to má souvislost s tím, co se tady děje.“

„Pongu, si bystrej a ty, Kokote, můžeš o tom něco zjistit?“ řekl Blázen, který svižně balil nové brko.

„Můj vůdce, zaběhnu pro přístroje,“ řekl Kokot, otočil se a rychle odešel.

„Vem nějaký lahváče, asi se tady zdržíme,“ zakřičel za ním Pong.

„Co to může být?“ přemýšlela Urgha a zkoumala na zemi ležící nádobu.

„Nešahej na to, dokud Kokot neprovede ty své kouzla, kdoví co je to za sračku,“ varoval ji Blázen a rozevřel rybářský stolek s židličkami, které byly nedaleko opřené o jeden z regálů.

„Šéfe, tohle je nějaký posraný. Cítím z toho fakt divnou energii,“ povídal Pong, když obcházel kolem dokola ohnivý kruh.

„Můj vůdce, už jsem tady,“ přišel po krátké chvilce Kokot a položil na stolek chladíák s lahváči, na které se všichni humanoidi nadšeně vrhli.

Kokot byl celkem rád, že je zaměstnal pivem, protože měl konečně čas pro svoji práci. Rozbalil přístroje, pozapínal je a vzal několik z nich do ruky.

Byl velmi pečlivý a prohlídka trvala skutečně dlouho. Urgha musela během doby třikrát odběhnout s prázdným boxem pro další piva, Blázen celkem poctivě zaplnil popelník a pomalu začínal být zvědavostí nerudný.

„Kokote, tak máš něco?“

Kokot, který viděl Kapitánovu počínají nervozitu, klidně odpověděl.

„Můj vůdce mám.“

„No a co máš?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, já úplně nevím jak bych to vysvětlil, protože si to neumím sám vysvětlit,“ odpovídal Kokot opatrně.

„Co si neumíš vysvětlit, co to podle tebe jako má bejt?“ málem vykřikl Blázen, který už začínal být dost vytočený.

„Můj vůdce, je to portál do jiné dimenze.“

„Cože to kurva je?“ nechápal už vůbec Blázen.

„Můj vůdce, portál do jiné dimenze.“

„To něco takovýho může existovat? Kdo ho kurva otevřel?“ křičel Kapitán.

„Nic takového by existovat nemělo, ale přeci to před námi je a otevřel ho jakýsi zlý démon,“ řekl opatrně Kokot.

„Cože...?“ posadil se Blázen prudce do rybářské židle a na ex dopil pivo.

„Šéfe, to bude práce pro mě. V klášteře nás učili o zlých démonech z jiných dimenzí, kterým se občas podaří proniknout do naší reality. Unášejí lidi a dělají s nima opravdu vošklivé věci.“

„Jak moc vošklivý?“ zeptal se Blázen s obavou v hlase.

„Tak vošklivý, že o nich nemohl nikdo vyprávět, protože se nikdy nikdo nevrátil,“ odpověděl přísně Pong.

„Tak to je hodně zlý, připravte se všichni k záchranný výpravě, za hodinu sraz tady a jdeme osvobodit naše přátele. Kurva, co se tady přesně mohlo stát,“ mručel Blázen a bez dalších slov se zvedl a odešel do své ubikace.